

■ Det sägs att det första intrycket man får av en stad är det bestående. Därför borde det vara angeläget att göra Stockholms »inkörsportar» så charmerande som möjligt. Det är också det man vill nere i stationen »Centralen» på T-banan, den station som den nyanlände främlingen kommer till direkt från den »riktiga» Centralen utan att först ha sett så mycket som en skytt av gatulivet på platsen.

Under det att övriga T-banestationer i stan med avsikt hållits fria från varje slag av konstnärlig utsmyckning — om man bortser från jätteaffischerna på stationsväggarna, vilkas konstnärliga halt för övrigt kan vara lite si och så — får »Centralen» en sådan utsmyckning. Vad som skapas där är resultatet av den pristävling, som det skrivits tidigare om i dessa spalter.

Vid tävlingen i våras fick konstnären Anders Österlin i samarbete med Signe Persson-Melin ett av de båda första prisen. I slutet av november hade han kommit så långt, att han hade gjort tre av de 21 figurer hans förslag omfattar färdiga i slutligt utförande, så att det var möjligt för styrelseledamöter, bolagsrepre-

sentanter och jurymän att bedöma konstverket.

På en vägg av höganäsklinker har de tre figurerna murats in, hopsatta av hårbrända plattor i olika färger. En del är standardplattor av Höganäs tillverkning, en del är sådana i speciella storlekar och resten kommer från Signe Persson-Melins verkstad.

— Förbannat stiltigt, storartat kul! var professor Erixsons, X:ets, spontana utrop, när han kom ner på plattformen.

Också en annan jurymedlem, konstnären Tor Hörlin, deklarerade sin förtjusning, fast på ett mera stillsamt sätt. Någon sade sig inte förstå detta slags konst, men han blev raskt avsågad av X:et med orden:

— Det är inte meningen heller.

Och nog måste man säga, att Anders Österlin här gjort något ganska betagande och tidlöst vackert. Färgskalan är nobel och kompositionen hos varje figur sträng och välavvägd. För den, som till varje pris kräver att ett konstverk skall föreställa något, bör de österlinska figurerna ge rika tillfällen till begrundan och gissningar. Här finns möjlighet att tolka på egen hand, och även om konstnären haft vissa intentioner utöver strävan

efter det rent dekorativa, så blir han säkert inte stött, om någon skulle se något annat i figurerna än vad han själv tänkt sig.

Materialet förefaller vara idealiskt. Det måste vara robusta saker, som tål att tvättas och spolats, när tunneldammet blir för tjockt. Med färdiga skisser och på förhand tillformade klinkerplattor går det också tämligen snabbt att göra figurerna klara. Tio dagar hade de tre figurerna tagit, men då hade uppsättningen gjorts av en van murare, som Österlin tagit med sig från Skåne och som han tidigare arbetat tillsammans med vid utsmyckningen av simhallen i Malmö. I mars fortsätter arbetet med de 18 återstående figurerna.

Bland åskådarna vid den lilla vernissagen var också konstnären Erland Melanton — även han förste pristagare i tävlingen. I maj är det dags för honom att sätta igång med sitt jobb, som går ut på att smycka den motsatta väggen — den södra — med färgade glasprismor. Det är kanske ännu mer spännande att se vad han lyckas åstadkomma, ty här är det fråga om ett material, som är något alldeles nytt för Sverige.

Figur för begrundan

AV WILHELM ÖJARSON
FOTO: GUNNAR EKELUND

Konstnär Anders Österlin framför sin först färdiga figur i utsmyckningen av T-banestationen Centralen.

